

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: T.L.T., zastoupeného: Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,
v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.11.2016 č.j. OAM-1084/ZA-ZA04-HA08-2015,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“).

Žalobce v žalobě tvrdil nedostatečné zjištění skutkového stavu věci ve vztahu k § 12, § 14 § 14a odst. 1 a 2 písm. b) a d) zákona o azylu. Žalobce tvrdil, že má odůvodněný strach z pronásledování ze strany soukromých vymahačů dluhů v domovské zemi a současně mu

hrozí, že státní orgány nebudou schopny ho před těmito nestátními aktéry a proti jejich protiprávnímu vydírání ochránit dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Navzdory jednoznačně znějícím zprávám opatřeným správním orgánem dospěl tento k závěru, že nebylo prokázáno naplnění důvodů udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce má v tomto směru rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ohledně břemena důkazního je podle žalobce zapotřebí přiměřené pravděpodobnosti, která je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“) ze dne 26.3.2008 sp.zn. 2Azs 71/2006 dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoliv ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane. Podle žalobce žalovaný nerozhodoval v souladu s judikaturou a vychýlil důkazní břemeno v neprospěch žalobce. K neudělení humanitárního azylu žalobce uvedl, že nelze dobře vysledovat úvahy žalovaného ve vztahu k důvodům hodným zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu. Ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu žalobce uvedl, že ze subsidiární povahy doplňkové ochrany a z odpovídající judikatury NSS je zřejmé, že k jejímu udělení postačuje naplnění hrozby mučení či krutého, nelidského zacházení v nižší intenzitě, než podle § 12 písm. b), zejména nemusí být prokázáno pronásledování. Žalobce měl za to, že je prokázáno, že je reálná hrozba vážné újmy v případě vycestování, protože ze strany státních orgánů nedojde k ochraně žalobce před nebezpečnými praktikami soukromých vymahačů dluhů v domovské zemi, kteří mu již vyhrožovali. Ve vztahu k ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu žalobce tvrdil, že se s otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany podle tohoto ustanovení žalovaný relevantně nevypořádal, když pouze uvedl, že případné vycestování žalobce nebude rozporné s mezinárodními závazky České republiky (dále jen „*ČR*“). Z judikatury NSS vyplývá, že nelze takto apriori konstatovat, že k rozporu s mezinárodními závazky nemůže dojít (*rozhodnutí sp.zn. 2Azs 14/2010 ze dne 17.9.2010*).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobce pozbyl povolení k pobytu v ČR vlastním zaviněním pro spáchání závažného trestného činu, za který byl pravomocně odsouzen na tři roky nepodmíněně. Žalobce tvrdí, že před odjezdem do země původu v roce 2008 nesplatil soukromým věřitelům půjčku. Žádný doklad o půjčce nedoložil. Dalšími důvody jsou obavy z násilného vymáhání dluhu věřiteli po návratu do země původu a v souvislosti s tím obava žalobce, že se mu nedostane ochrany ze strany státních orgánů. Podle žalovaného azylové řízení je prostředkem ochrany jen těch příslušníků cizích států, kteří jsou ve státě původu pronásledováni ve smyslu zákona o azylu nebo mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Zákonodárce nekonstruoval řízení o azylu jako prostředek k legalizaci pobytu v ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Žalobce měl podle žalovaného pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoliv prostřednictvím žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Azylově relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany ani pro udělení doplňkové ochrany nebyly podle žalovaného shledány. Žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu hned po příjezdu do ČR, ale až když byl zadržen policií a bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění, což svědčí podle žalovaného o účelovosti žádosti. Žalobce vypověděl, že neměl před odjezdem z vlasti žádné problémy se státními orgány. Obecné tvrzení o pronásledování, bez jeho prokázání, navíc za situace, kdy se žalobce neobrátil s problémy na domovské orgány či na mezinárodní humanitární organizace, nelze podřadit pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v této souvislosti odkázal například na rozsudek NSS ze dne 27.6.2005 č.j. 3Azs 395/2004-68. Argumentaci žalobce, že by mohl

být znovu odsouzen za trestný čin spáchaný v ČR, přestože zde trest vykonal, má žalovaný za účelovou a nedůvodnou. Právní zásada *nebis in idem* není sice zakotvena ve vietnamském trestním zákoníku, ovšem místní judikatura s ní pracuje a v průběhu trestního řízení k ní přihlíží. Pokud byl občan Vietnamu po návratu odsouzen k výkonu trestu svobody, vždy se jednalo o rozsudky za trestné činy spáchané před odjezdem z vlasti. Tresty vykonané v zahraničí se do rejstříku trestů ve Vietnamu nezapisují a na dotyčného je pak nahlíženo jako na osobu bezúhonnou a vietnamské státní orgány se tímto nezabývají. Žalobce v žalobě podle žalovaného nenamítá konkrétně, se kterými mezinárodními závazky ČR by mělo být „vyhoštění žalobce“ v rozporu. Podle žalovaného toto není v rozporu ani např. s článkem 1 odst. 1 písm. a) Úmluvy o právním postavení uprchlíků (dále jen „*Úmluva*“) a článkem 1 odst. 2 Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků. Podle žalovaného žalobce vlastním zaviněním přišel o možnost, kdy mu byl v ČR umožněn legální pobyt za účelem podnikání. Žalobce zde pobývá s manželkou, která není držitelkou dlouhodobého povolení k pobytu a je žadatelkou o mezinárodní ochranu, stejně jako žalobce. Jejich syn je v péči prarodičů v zemi původu. Žalobcem tvrzené důvody žádosti jsou podle žalovaného vesměs ekonomické. Dle žalovaného je cílem žaloby vyhnout se vyhoštění. Nadto na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobce se ho výslovně nedomáhal a tento je udělován pouze za výjimečných okolností, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu podle § 12 a bylo by zcela nehumánní azyl neudělit. V případě žalobce skutečnosti hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu žalovaný neshledal.

Součástí správního spisu je žádost o mezinárodní ochranu ze dne 21.12.2015, ze které vyplývá, že žalobce přicestoval do ČR letecky v roce 2008. Požádal z toho důvodu, že ve Vietnamu dluží hodně peněz a od doby, co je v ČR, nemá prostředky na zaplacení dluhu, proto se bojí vrátit. Obává se, že by mu mohli dělat problémy. Půjčil si na velký úrok. Kdyby se nyní vrátil a neměl peníze na vrácení, mohou ho zbít i zabít. V pohovoru z téhož dne žalobce upřesnil, že od příjezdu měl povolen pobyt za účelem podnikání do roku 2012, kdy byl zadržen z důvodu výroby drog a dostal tři roky vězení. Následoval výjezdni příkaz, proti němuž jeho právník podal odvolání proti rozhodnutí cizinecké policie. Následovalo vízum na šest měsíců. Na základě toho se nahlásil na živnostenském úřadu a pokračoval v podnikání. Poslední vízum bylo na dva měsíce od 15.10. do 10.12.2015, poté se rozhodl podat žádost o azyl v ČR. Poslední vízum bylo totiž výjezdni. Jeho právník se odvolal na soud v Plzni a 24.11.2015 byl u soudu kvůli odvolání. Soud zamítl jeho odvolání, proto již nedostal další vízum. Do ČR přicestoval na vízum za účelem podnikání, což mu zařídil jeho známý v ČR i ve Vietnamu. Ve Vietnamu dlužil hodně peněz a jel do ČR vydělat si peníze na zaplacení dluhu. Jedná se o částku asi 3 mil. korun. Když si půjčoval, bylo to 20 tis. dolarů, ale za ty roky úroky částku zvedly. Původně si půjčoval na krátkou dobu, asi na tři měsíce. Má za to, že kdyby ve Vietnamu požádal o pomoc policii, nemohou ho pořádkem chránit a jeho život je neustále v ohrožení. Tito lidé mají podle žalobce síť po celém Vietnamu. Půjčují například s měsíčním úrokem 30%. Kdyby nemohl být žalobce v ČR, musel by hledat podle svého tvrzení jiný stát, domů se nemůže vrátit.

Správní orgán doplnil spis o zprávy o zemi původu, konkrétně o Výroční zprávu Human Rights Watch z roku 2016, Výroční zprávu Ministerstva zahraniční USA o dodržování lidských práv za rok 2015, zprávu Mezinárodní organizace pro migraci z října 2015 o Vietnamu, Výroční zprávu Amnesty International z 24.2.2016, Informaci Ministerstva

zahraničních věcí ČR (dále jen „**MVČR**“) ze dne 2.6.2016 č.j. 1030/2016-LPTP k možnosti dvojího trestního stíhání a souzení ve Vietnamu, Informaci MVČR č.j. 98851/2015-LPTP z 26.5.2015 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Výroční zprávu Human Rights Watch z ledna 2015, Výroční zprávu Freedom House o svobodě ve Vietnamu z ledna 2015, Výroční zprávu Amnesty International z února 2015.

Žalobce k tomu uvedl, že opatřené zprávy potvrzují odůvodněnost žalobcovy obavy z pronásledování věřitelů v domovské zemi, neboť podle zpráv jsou věřitelské praktiky velmi nevybíravé a nebezpečné. Ve spojení s pasivním postojem státních orgánů je podle žalobce nepochybné, že hrozí nebezpečí závažné újmy a je důvod doplňkové ochrany. Zároveň podle žalobce hrozí též mučení nebo kruté či nelidské zacházení v souvislosti s jeho drogovou trestnou činností v ČR. I když zde již byl potrestán, nelze s ohledem na kritickou situaci v oblasti lidských práv v zemi původu vyloučit nerespektování zásady *ne bis in idem* ze strany vietnamských orgánů.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že neshledal důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, když žalobce žádné potíže uváděné v tomto ustanovení netvrdil. Vlast opustil na základě svobodného rozhodnutí podnikat v ČR. Jeho pobytové oprávnění platilo až do roku 2012. Vlastní trestnou činností o ně přišel. Žalobce nehovořil o žádných potížích ze strany vietnamských soukromých osob, které by před odchodem jeho vlasti pociťoval. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu legalizace pobytu poté, co mu bylo pobytové povolení zrušeno. Návrat do vlasti odmítá kvůli praktikám soukromých věřitelů a rovněž z obavy, že by mohl být trestně stíhán pro drogový trestný čin, za který již vykonal trest v ČR. Žalovaný především konstatoval, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z ČR, tedy hlavním důvodem žádosti je legalizace pobytu v ČR. Žalobci bylo uděleno povolení k pobytu v ČR za účelem podnikání, o něž přišel vlastní vinou. Žalobce je plně právně způsobilou osobou, je tedy za své činy plně odpovědný a měl by být připraven za své jednání nést následky. Skutečnost, že si hodlá legalizovat v ČR další pobyt žádostí o udělení mezinárodní ochrany, nezakládá relevantní důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, kde jsou důvody jednoznačně vymezeny. Správní orgán odkázal na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004 sp.zn. 5Azs 37/2003, podle něhož poskytnutí azylu je specifickým důvodem povolení k pobytu v ČR a nelze jej zaměňovat ho s jinými formami pobytu cizinců na území republiky upravenými v zákoně o pobytu cizinců na území ČR. Podle rozsudku NSS ze dne 24.2.2005 sp.zn. 7Azs 187/2004 zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu v ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v ČR, musí se podrobit režimu jiného zákona, bez ohledu na složitost mechanismů, které toto upravují. Žalovaný k tomuto dodal, že žalobce měl svoji pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou. Pro účely legalizace pobytu není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu, který v ustanovení § 12 je vymezen taxativně, důvody pro udělení azylu jsou vyjmenovány a snaha o legalizaci mezi ně rozhodně nepatří. K osobě manželky žalobce žalovaný konstatoval, že není držitelkou dlouhodobého pobytu v ČR, je rovněž žadatelkou o udělení mezinárodní ochrany. Žalobcovy obavy v souvislosti s jednáním soukromých věřitelů, kdy žalobce při případných potížích s věřiteli by se nemohl obrátit na domovské orgány, protože ho policie neochrání, správní orgán považuje za spekulativní. Správní orgán odkazuje na výrok rozsudku NSS ze dne 14.1.2004

č.j. 5Azs 25/2003-94, z něhož vyplývá, že pojem uprchlík se vztahuje na osobu, která se nachází mimo svou vlast a obává se represí ze strany státu z důvodu příslušnosti k určité společenské vrstvě či sociální skupině. Obavu z praktik vymáhání dlužné částky ze strany soukromých osob takovou státní represí není. Žalovaný poukázal i na rozsudek NSS ze dne 7.6.2005 č.j. 3Azs 395/2004-68, podle něhož obecné tvrzení o pronásledování bez prokázání takového pronásledování, navíc za situace, kdy se stěžovatel neobrátil se svými problémy na místní orgány či mezinárodní humanitární organizace, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody o udělení azylu. Stejně tak nelze odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatel o azyl nepožádal bezprostředně po příjezdu do ČR, ale až poté, co bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění, což nasvědčuje účelovosti žádosti. Správní orgán k tomuto dodal, že žalobce požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z ČR. Mezinárodní ochrana ve formě zákona o azylu je právním institutem výjimečným, navíc jeho smyslem je poskytnout žadatelům ochranu nikoli před jakýmkoliv negativními důvody, nýbrž jen z důvodů upravených zákonem o azylu. Mezinárodní ochranu formou azylu lze udělit pouze osobě, která byla v zemi své příslušnosti pronásledována ze strany tamních státních orgánů z důvodů taxativně vymezených zákonem o azylu. U žalobce takovéto okolnosti shledány nebyly. Podle žalovaného má žadatel stále možnost obrátit se ke státním orgánům, pokud by došlo k protiprávnímu jednání ze strany soukromých osob. Teprve v okamžiku, kdy by mu státní orgány pomoc neposkytly či ji odmítly, pak by se správní orgán zabýval dalším hodnocením tohoto vyjádření žalobce. V současné době je hodnoceno jako účelové s cílem vyvolat domněnku o azylových důvodech. Otázka možného dvojího potrestání není ve výčtu důvodů, které by souvisely s důvody uvedenými v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. s pohlavím, národností, příslušností k určité sociální skupině, se zastáváním určitých politických názorů. Ohledně humanitárního azylu žalovaný konstatoval, že se zabýval zejména rodinnou, sociální situací žalobce, přihlédl k jeho věku a k jeho zdravotnímu stavu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou a práce schopnou osobou. Nadto na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobce se jeho udělení výslovně nedomáhá. Humanitární azyl je udělován za výjimečných okolností v případech, kdy byl shledán důvod podle § 12 zákona o azylu a současně by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. V případě žalobce skutečnosti hodné zvláštního zřetele shledány nebyly. Pokud jde o posouzení možnosti udělení mezinárodní ochrany, žalovaný vycházel z opatřených zpráv, zejména ze zprávy o bezpečnostní situaci na území ČR za rok 2015 veřejně dostupné na oficiálním portále MVČR, podle něhož je v ČR téměř 48 tis. problémových uživatelů drog a trh s nimi ovládají zejména cizinci - Vietnamci, Kosovští Albánci, Nigérijci a Turci. Dle informace MZVČR, která je součástí správního spisu, obecná ustanovení vietnamského trestního zákoníku uvádějí, že občan Vietnamu může být trestně stíhán pro trestný čin spáchaný v zahraničí, avšak není zde zmínka o situaci, kdy již byl trest vykonán. Právní zásada ne bis in idem není zakotvena ve vietnamském trestním zákoníku, ovšem místní judikatura s ní pracuje a je k ní přihlíženo. Dle zastupitelského úřadu v Hanoji není z praxe znám případ, kdy by vietnamské soudy vynesly rozsudek v případě, za který byl již pachatel souzen ve třetí zemi. Vykonaný trest v zahraničí se do rejstříku trestů nezapisuje, na osoby je nahlíženo jako na bezúhonné a vietnamské orgány se jimi nezabývají. Na základě toho správní orgán považoval obavu žalobce z opětovného trestního stíhání za nepravděpodobnou. Ohledně situace po návratu do vlasti žalovaný poukázal na Informaci MZV ČR z 26.5.2015, podle níž v případě občanů Vietnamu vracejících se po dlouhodobém pobytu v zahraničí do vlasti je zásadní rozlišení důvodů jejich pobytu. Ve Vietnamu je součástí státní politiky umožnit vycestování co nejširšímu okruhu obyvatel. Příjmy, které

posílají ze zahraničí rodinám, jsou při absenci sociálního zabezpečení zásadní položkou. Stávající zkušenost zastupitelského úřadu i kolegů z členských států EU ukazuje, že občan Vietnamu je schopen udělat prakticky cokoliv pro to, aby se dostal do zahraničí a zde se dlouhodobě nebo trvale usídlil. Stát ho v tom podporuje a je ochoten přehlédnout, pokud na cestě za tímto cílem použije téměř jakékoliv prostředky. V tomto případě by pravděpodobně nevadila ani snaha o udělení mezinárodní ochrany, pokud by nebyla podepřena kritikou režimu. Problém může nastat v soukromoprávní rovině v případě, že se jedná o osobu, která se při vycestování do zahraničí zadlužila a při jejím návratu není schopna dluhy splácet. Způsoby vymáhání dlužných částek mohou být ve Vietnamu velmi nevybíravé. Žalovaný k tomuto konstatoval, že žalobce nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani jiné politické organizace, ani se nijak politicky neangažoval. Potvrdil, že ani před odjezdem z vlasti neměl žádné potíže s vietnamskou mocí, státní vietnamské orgány nejevily o žalobce žádný zájem. Co se týče obav žalobce z protiprávního jednání věřitelů, má je žalovaný za spekulativní či hypotetické, s tím, že toto jednání dosud nenastalo a žalobce má dosud možnost obrátit se v takovém případě o pomoc ke státním orgánům. Teprve v případě, že by státní orgány pomoc neposkytly, by se správní orgán dále tímto vyjádřením zabýval. Případné vycestování žalobce podle žalovaného po posouzení informací o zemi původu a skutečností žalobcem uvedených, nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR, neboť je na samotném žalobci, jak si upraví pobyt v ČR. Žalobci nic nebrání ve využití zákonných prostředků k odstranění tvrdosti rozhodnutí o vyhoštění podle § 122 zákona o pobytu cizinců. Samotné právo na společný život žalobce s manželkou není neudělením mezinárodní ochrany dotčeno, neboť oba jsou vietnamskými příslušníky a mohou pobývat společně v místě, kde mají možnost legálního pobytu, což nemusí být výhradně území ČR. Žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24.2.2011 sp.zn. 4Az 9/2010, podle něhož pokud vlastní vinou přestal cizí státní příslušník plnit podmínky pro pobyt cizinců, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany ČR. Žalovaný k tomu dodal, že žalobce neprokázal, že by neudělením doplňkové ochrany porušila ČR mezinárodní závazky v oblasti rodiny a práva na rodinný život. Existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě, což vyplývá například z rozsudku NSS ze dne 8.1.2009 sp.zn. 2Azs 66/2008. Nadto žalovaný doplnil, že vycestováním do země původu by došlo ke sloučení rodiny se synem, který zůstal u prarodičů ve Vietnamu.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Soud především konstatuje, že žalobní body jsou velmi stručné, přes obsáhlou žalobu, která ovšem se skládá převážně z obecných tvrzení o porušení jednotlivých zákonných ust. To platí zejména ohledně námitky porušení § 12 písm. b) zák. o azylu. Soud k této námitce uvádí, že z výše shrnutého obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný posouzením důvodů pro udělení azylu podle tohoto ust. zabýval a své závěry dostatečně podrobně a logicky zdůvodnil. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu jsou zákonem taxativně stanoveny a skutečnosti uváděné žalobcem, tedy snahu o legalizaci pobytu v ČR, důvody ekonomické, ani rodinné vztahy v ČR nelze těmito důvody podřadit. Soud má za to, že v průběhu správního řízení byly objasněny důvody žádosti žalobce o udělení azylu a že se s nimi dostatečným způsobem v napadeném rozhodnutí vypořádal žalovaný. Bylo prokázáno, že hlavním důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu byla legalizace pobytu v ČR, kterou není možné zařadit pod taxativní

důvody v ust. § 12 písm. b) zák. o azylu.

Žalobce spatřoval naplnění ust. § 12 písm. b) zákona o azylu v obavách z protiprávního jednání soukromých vymahačů dluhů v zemi původu s tím, že ho státní orgány země neochrání. Soud stejně jako žalovaný zastává názor, že žalobcem tvrzené obavy nelze podřadit pod pojem pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť jde o obavy pouze hypotetické, dosud k žádnému protiprávnímu jednání vůči žalobci nedošlo, tudíž ani nelze apriori předpokládat, že by žalobci byla ochrana ze strany státních orgánů odepřena.

Žaloba směřovala také proti rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu. V námitkách proti neudělení humanitárního azylu žalobce uváděl pouze, že podle jeho názoru z rozhodnutí správního orgánu nelze dobře vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu; tento žalobní bod je zcela nekonkrétní. K této žalobní námitce soud uvádí, že ji nepovažuje za důvodnou, neboť z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí nepochybně vyplývá, že se správní orgán možností udělení humanitárního azylu dostatečně zabýval, posoudil konkrétní situaci žalobce a odůvodnění napadeného rozhodnutí je v této části přezkoumatelné, dostatečně podrobné a v souladu se zásadou logiky.

Rovněž rozhodnutí žalovaného v části týkající se neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. b) zákona o azylu považuje soud za správné, neboť obavy žalobce z protiprávního jednání věřitelů jsou dosud pouze hypotetické, nejedná se o bezprostředně hrozící vážnou újmu a také nelze akceptovat tvrzení žalobce, že by mu v případě takových potíží nebyla poskytnuta ochrana ze strany státních orgánů za situace, když se žalobce na tyto orgány vůbec neobrátil.

Důvodná není ani žalobní námitka, podle níž se správní orgán dostatečně nezabýval ustanovením § 14a odst. 2 písm. d) zák. o azylu a pouze a priori konstatoval, že k rozporu s mezinárodními závazky nemůže dojít v důsledku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Z výše shrnutého obsahu napadeného rozhodnutí však je zřejmé, že se žalovaný neomezil na pouhé konstatování o nenaplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný poukázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.1.2009 sp. zn. 2 Azs 66/2008, podle něhož rodinné ani soukromé vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Dále žalovaný připomněl, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že soukromý a rodinný život nemůže realizovat ve Vietnamu. Manželka žalobce také vietnamské občanství, ve Vietnamu pobývá i jejich nezletilý syn. S ohledem na tyto skutečnosti považuje soud odůvodnění žalovaného o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1,2 písm. d) zákona o azylu v napadeném rozhodnutí za dostačující a správné.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 6. února 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Kovářiková